

Odluka:

VSRH Revt 189/2013-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH Revt 189/2013-2

Datum odluke: 14.10.2014

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - revizija iz trgovačkog spora

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revt 189/13-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Aleksandra Peruzovića člana vijeća i suca izvjestitelja, Viktorije Lovrić članice vijeća, Branka Medančića člana vijeća i Marine Paulić članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja O. K. d.d., O., zastupanog po punomoćniku P. L., odvjetniku u Z., protiv tuženika H. n. d.d., Z., zastupanog po punomoćniku M. M., odvjetniku u Z., radi isplate, odlučujući o reviziji tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-692/08-3 od 12. studenog 2012., kojom je djelomično potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-4432/06 od 5. listopada 2007., u sjednici održanoj 14. listopada 2014.,

p r e s u d i o j e:

Revizija se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom tuženiku je naloženo platiti tužitelju iznos od 2.244.638,37 kuna sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na pojedinačno određene iznose glavnice od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate, te mu je naloženo platiti tužitelju troškove postupka u iznosu od 162.469,50 kuna, u roku od osam dana.

Drugostupanjskom presudom žalba tuženika je odbijena kao neosnovana te je prvostupanjska presuda potvrđena u dijelu u kojem je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 1.926.502,97 kuna, dok je drugostupanjskim rješenjem prvostupanjska presuda ukinuta u dijelu u kojem je tuženiku naloženo plaćanje glavnice u iznosu od 318.135,40 kuna, kao i u dijelu kojim mu je naloženo plaćanje kamata na cjelokupan iznos utužene glavnice te u dijelu kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju troškove postupka, a predmet je u tom dijelu vraćen prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Protiv drugostupanjske presude tuženik je podnio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka te pogrešne primjene materijalnog prava, predloživši preinačenje pobijane presude u smislu žalbenih navoda, podredno ukidanje nižestupanjskih presuda i vraćanje predmeta prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Pobijana presuda je ispitana u smislu odredbe čl. 392.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 88/08, 123/08, 57/11 i 148/11 - dalje: ZPP) samo u onom dijelu u kojem se pobija revizijom i u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Suprotno tvrdnji revidenta, pobijana presuda sadrži jasne razloge o činjenicama relevantnima za odluku o predmetu spora, koji nisu međusobno proturječni, te stoga nije ostvarena bitna povreda (na koju revident upućuje) iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP.

Također, suprotno navodima revidenta, drugostupanjski sud je u žalbenom postupku postupio u skladu s odredbom čl. 375. st. 1. ZPP i u obrazloženju presude ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značenja za donošenje odluke u ovom sporu.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu temeljem ugovora o cesiji, sklopljenih između trgovačkog društva K. I. d.d. i tužitelja.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je da je tuženik bio u poslovnom odnosu s trgovačkim društvom K. I. d.d. temeljem ugovora o građenju, te da iz navedenog poslovnog odnosa proizlazi tražbina koja je predmet ugovora o cesiji od 13. prosinca 2005., 5. listopada 2005., 15. prosinca 2005., 14. ožujka 2006. i 31. siječnja 2006., a kojim ugovorima je K. I. d.d. kao cedent prenio svoje potraživanje prema tuženiku kao cesusu, na tužitelja kao cesionara.

Drugostupanjski sud je, pozivajući se na odredbe čl. 436. - 445. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99, dalje: ZOO), djelomično potvrdio dosuđujuću prvostupanjsku presudu za iznos 1.926.502,97 kuna, ocijenivši da tuženik nije osporio postojanje tužiteljeve tražbine iz ugovora o cesiji već je djelomično osporio njenu dospelost i to samo u dijelu koji prelazi navedeni iznos, te je odbio, smatrajući ih neosnovanima, tuženikove prigovore ništavosti ugovora o cesiji i prigovor pravne nemogućnosti ispunjenja ugovornih obveza.

Naime, tuženik tijekom postupka, kao i u podnesenoj reviziji, ističe da su navedeni ugovori o cesiji, sklopljeni između trgovačkog društva K. I. d.d. i tužitelja, ništavi jer su sklopljeni protivno odredbi čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji (Narodne novine br. 117/01), kojom je bilo propisano da poslovni subjekt ne može obavljati obračunska plaćanja (što uključuje i cesiju - čl. 26. istog Zakona) ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze. Također, tuženik ističe da je uslijed donošenja rješenja o ovrši Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu poslovni broj Ovr-233/05 od 21. prosinca 2005. bio pravno onemogućen ispuniti obveze iz ugovora o cesiji, jer mu je kao dužniku trgovačkog društva K. I. d.d. (ovršeniku u tom postupku) zabranjeno ispunjavati njegove tražbine.

Prema ocjeni ovog suda, nižestupanjski sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo kad su naveli da postupanje protivno čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji, dakle vršenje obračunskog plaćanja za vrijeme kad je poslovni subjekt na svom računu imao evidentirane nenamirene dospjele obveze, nema za posljedicu ništavost predmetnih ugovora o cesiji.

To stoga jer je odredbom čl. 103. st. 2. ZOO-a (čl. 322. st. 2. Zakona o obveznim odnosima - Narodne novine br. 35/05) propisano da ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, da će tada ugovor ostati na snazi ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

Slijedom navedenog, ako je ugovor o cesiji sklopljen nakon što su jednoj ugovornoj strani - cedentu na računu evidentirane nenamirene dospjele obveze uslijed donošenja rješenja o ovrši, posljedica takvog postupanja (samog po sebi) nije ništavost ugovora jer takva posljedica nije propisana zakonskom odredbom (pritom valja napomenuti da je čl. 47. st. 1. alineja 4. spomenutog Zakona o platnom prometu u zemlji bila propisana prekršajna odgovornost subjekta koji bi prekršio odredbu čl. 27. istog Zakona).

U tom pravcu neosnovan je i prigovor pravne nemogućnosti ispunjenja kojeg revident opetovano ističe u reviziji. Naime, sklapanjem ugovora o cesiji došlo je do prijenosa potraživanja od dotadašnjeg vjerovnika (cedenta) na novog vjerovnika (cesionara) kojem je dužnik (cesus), nakon što je ugovor o cesiji sklopljen, dužan ispuniti obvezu, pa stoga eventualna pravna nemogućnost ispunjenja obveze prema cedentu ne utječe na dužnost ispunjenja obveze prema cesionaru.

Iz tih razloga na temelju čl. 393. ZPP je odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu 14. listopada 2014.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v.r.